

ÚRYVKY Z NAJLEPŠÍCH POVIEDOK

Predslov autora

Písal som, píšem, budem písať. Každý deň. Každý deň opitý literatúrou. O čom píšem? V mojich poviedkach používam ako hlavné postavy - ženy, černochovy, rómov, postihnutých

tak ako aj inak orientovaných ľudí. Preto že sú v našom svete často ponižovaní snažím sa

ich takýmto spôsobom povýšiť. Sú to väčšinou poviedky s morálnym ponaučením, ktoré sú písané tak, aby nesprávne konajúcich a zmýšľajúcich ľudí priviedli na cestu pravdy, lásky a dobra.

Aké príbehy píšem? Jedného dňa (mal som vtedy asi dvadsaťdva rokov) som mojej mame

povedal: mama chcem písať najlepšie poviedky na svete. Nemôžem však povedať, že poviedky ktoré píšem sú najlepšie na svete. Pravda je, že sa ich také len snažím písať. Moje poviedky delím na najlepšie a dobré poviedky. Ak by nejaká poviedka počas písania

nedosahovala jednu z týchto úrovní, prestanem ju písať. Dobré poviedky posielam do súťaží,

najlepšie si zase nechávam na to, aby som ich neskôr ak sa bude dať knižne vydal.

Najlepšie poviedky do súťaží nikdy nepošlem. No aj tak rád by som prostredníctvom súťaže Jašíkové

Kysuce porote aj čitateľom práve kvôli päťdesiatemu výročiu súťaže ukázal niektoré z nich

v krátkych úryvkoch. Prvé tri úryvky sú úryvky z fantasy poviedky (Na krídlach noci).

Fantasy nabitej neuveriteľnou krásou a romantikou. Ďalší príbeh scifi poviedka

(Anjel ktorý

nevedel milovať) sa zakladá na skutočných udalostiach, ktoré sa majú stať pred koncom sveta.

Vyspelé technické vymoženosti budúcnosti použité v tejto poviedke som získal a budem získavať od pravdivého tajného zdroja. Podľa udalostí ktoré sa majú odohrať tesne pred rokom 3797 by sa táto poviedka po dokončení mohla stať najvýznamnejšou scifi poviedkou akú kto kedy napísal. Asi jedna z najlepších westernových

poviedok (Tancujúci Bandíti) je príbeh o troch čiernych bratoch, ktorí sa nevahajú postaviť proti celej Amerike ovládanej

Ku klux klanom, aby pomstili smrť svojho otca, aj keď nevedia prestať tancovať tak ako ich nepriateľ píska. Mimoriadne desivý, totálne hnusný a prehnane akčný je

horor (Mraky nad Ospalou Dierou). Pretože sú v poviedke niektoré scény príliš strašidelné a nie sú vhodné pre maloletých čitateľov vybral som úryvok ktorý si môžu

prečítať aj deti. V poviedke vystupuje okolo 20 známych postáv (napr. Dracula, Čiernofúz) ktoré existovali ale aj dve nepravdivé postavy z románov (ako napr.

Frankenštajn). Tieto postavy sú v mojom príbehu

však úplne iné. Poviedka sa preto nedá nazvať plagiátorstvom pretože postavy a príbeh sú ako som už povedal iné. Posledná otázka- Prečo píšem? To že, píšem poviedky takéhoto kalibru robím len preto aby som pomohol ľuďom, ktorí pomoc naozaj

potrebujú. A to afričanom ktorým chýba čistá pitná voda. Všetky peniaze z predaja knihy v ktorej by mali byť nie štyri takéto perfektné poviedky ale okolo dvadsať pôjdu na stavanie studní pre afričanov. Kniha by mala niesť názov Poklady Literatúry alebo názov Najlepšie poviedky.

Úryvky z poviedky (Na krídlach noci-žáner fantasy)

Upútavka k poviedke

Každý jeden človek na svete má v kráľovstve princa noci jedno zrkadlo. Každé jedno zrkadlo rozhoduje o tom, čo sa bude majiteľovi zrkadla snívať bez toho, aby o tom majiteľ zrkadla vedel. Všetky zrkadlá sú čarovné a počúvajú rozkazy princa noci. Princ noci nemá telo ani dušu. Rozhodne sa však zistiť, aké to je byť človekom. Chce vedieť, aké je to milovať a byť milovaný. Žena menom Lívia je obvinená z bosoráctva. Miesto smrti ju však odsúdia na doživotný žalár. Po nešťastí, ktoré má, chce vo väzení spáchať samovraždu. Každý deň sníva o smrti. Lenže raz v jednu noc do jej snov vstúpi muž, nadprirodzenými bytosťami prezývaný princ noci. Ako by Šeherezáda rozprávala kráľovy Šahrijárovy tisíc a jeden noci rozprávky. Tak totiž bude princ noci vytvárať Lívii sny pomocou jej zrkadla. Sny to budú také nádherné, aké sa nikomu ešte nesnívali.

Úryvky

Keď Lívia v noci zaspala objavila sa znova v Benátkach. Lenže v tomto sne boli Benátky akési iné ako naozaj sú. Hrádza ktorou boli Benátky pripútané k pevnine bola v tomto sne zničená a celé mesto bolo pod vodou. Lívia sa čudovala pretože bola asi stopäťdesiat metrov pod vodou a namiesto nôh mala plutvu. V zrkadle sa videla ako morská panna. Nachádzala sa v akomsi podmorskom paláci. O chvíľu sa na jej posteli ako by čarovnou mocou objavila kazeta ametystovej farby na ktorej bolo napísane: Vytaj v nových Benátkach. V kazete sú šaty a maska pre teba. Počkám na teba na karnevale na námestí sv. Marka, ak sa ale somnou nechceš stretnúť skús sa zobudiť. Ak prídeš tak ma spoznáš tak že môj prevlek anjela bude svietiť rôznymi farbami. Lívia sa rozhodla a ani trochu sa nesnažila zobudiť. V kazete na Líviu čakali šaty tvorené z nádherných živých ruží. Boli to Benátske ruže, modré a krásne ako Jadranské more. Keď si obliekla šaty, vybrala sa na námestie sv. Marka. Ako plávala k námestiu všimla si ako veľmi zničila Benátky voda. Táto voda bola taká čistá, že v nej bolo vidno na míľu ďaleko. O chvíľu začala medzi tancujúcimi maskovanými ľuďmi s rybými chvostami hľadať princa noci.

V tom sa ale objavil čudný pocit ako by ju zo zadu niekto pozoroval. V prestrojení anjela

za ňou stál tvor, na ktorého bola po celý čas tak zvedavá. Len čo ju princ noci zazrel začal cítiť aké to je, keď sa mužovi páči žena. No potom prišlo niečo oveľa silnejšie princ noci začal cítiť aké je to milovať. „Nevedel som že pocítiť lásku bude až také...“ „A čo cítite?“ opýtala sa Lívia.

„Zaľúbil som sa.“ „Takže vy ste sa domňa zamiloval?“ „Áno cítim to čo k tebe cítil kedysi tvoj muž Marko.“ „Lenže ja som Marka nikdy nemilovala.“ „A mňa? Mňa by si mohla milovať?“

„Vy? Vy máte všetko čo Marko nemá ste čarovný a neodolateľný. Áno možno by som

sa do vás mohla zaľúbiť.“ „Takže mohla?“ „Áno mohla.“ „Mám ešte jednu otázku.“ „Áno? Akú?“ opýtala sa Lívia. Lenže toto nebola len otázka bola to hlavne skúška. Posledná skúška. Posledná skúška pre sprievodcu. „Lívia čo by si povedala na to, keby sa tento sen stal skutočnosťou? Čo by si povedala na to keby som takto skoncoval so všetkými tvojimi nepriateľmi a Benátky zaplavil?“ „Nevedela som že nenosíte vo svojej hrudi srdce a každého kto nemá srdce ja ako priateľ a neuznávam takže už nie ste môj priateľ s Bohom.“ Lívia sa rozhodla odísť. „Počkaj!“ zakričal princ. „Hriechy páchajú ľudia kvôli láske a keďže nie som podľa tvojich predstáv skúsím byť teda aspoň sám sebou.“ V tom sa tancujúci ľudia s rybými chvostami začali meniť na ligotavý prach ktorý padal na dno vody. Hladina mora začala klesať. Húfy rýb začali plávať na juhovýchod. A o chvíľu bolo námestie svätého Marka bez koralov znova tam začali chodiť suchozemské živé bytosti, aspoň tak sa to Lívii snívalo. Lívia sa zobudila pri svite hviezd. Bola nádherná chladná noc. No o chvíľu ju opäť premohol spánok a znovu sa ocitla v ríši snov. Objavila sa nad oblakmi v nebi. Mala krídla ako anjel. Lietala. Bol tu ešte aj iný anjel. Zrazu ako si len tak Lívia letí v diaľke uzrie aké si veľké lietajúce srdce s množstvom okien. „Koho je tam to srdce,“ opýta sa Lívia anjela. „To je srdce princa noci, pred tým v ňom nik nebýval ale od dnes v ňom býva jedna žena. Lívia bola zvedavá na ženu v srdci, ale ako letela stále bližšie a bližšie zobudila sa.

Mesiac a hviezdy boli zahalené mračnami. Orchester v čiernom šatstve skrytý v tme hral svadobnú hudbu. Všade na vôkol boli vodopády a z vysokých vodopádov tiekla voda podobná farbe čiernych rubínov. Nebolo počuť žiadny šum len trblietanie vody ktorá padala do hlbokých priepastí temnej noci. Polnočná nevesta s kyticou čiernych ruží kráčala pomaly k oltáru. Cesta k oltáru bola vydláždená svetlom ktoré vytvárali lupene bielych kvetov. Všetko okolo malo len tri farby čiernu, hnedú a bielu. Princ noci zahalený tmou čakal pri oltári v hnedom obleku. Práve odbila polnoc keď Lívia v čiernych svadobných šatách a v maske prišla k oltáru. „Je tu niekto kto je proti tomu, aby Lívia a tento muž uzavreli manželstvo?“ opýtal sa kňaz. Lívia sa v tme zahľadela na tvár princa noci. Zľakla sa. Keď sa zobudila ešte chvíľu si pamätala čo sa presne v jej sne stalo. No v priebehu pár minút ostala z jej spomienok iba hmla. Odrazu niečo za dverami jej cely buchlo. Niekto s malou sviecou v ruke sa pokúšal dostať dnu. „Vydrž moja už som pri tebe.“ Lívia podľa hlasu spoznala že je to strážnik a aj to, že by mohol byť dosť opitý a nebezpečný. Otvorili sa dvere, strážnik vošiel dnu. Lívia ako by nechápala čo sa deje. Ale keď strážnik chytil Lívii pravou rukou košeľu a vyslovil vetu teraz budeš už len moja Lívia veľmi rýchlo pochopila. V tej chvíli sa ale v jej cele objavil ešte niekto ďalší. V napätí začula ako tmavá postava za strážnikom vyťahuje meč z pošvy. Meč udrel strážnika po hlave a strážnik spadol na zem. Svieca zhasla a v tme bolo len mierne vidno že za strážnikom niekto stojí. Lívia myslela na princa noci ale aj na to že ak je to znova on zase neuvidí jeho tvár. „Môj princ si to ty?“ opýtala sa Lívia. „Áno som to ja.“ Potom sa stalo niečo čo Lívia nečakala. Princ noci ju pobožkal. Spojenie ich pier vytvorilo explóziu vášne pri ktorej sa Lívii rozbúšilo srdce tak silno, že sa pre ňu peklo ktoré sa dialo pred chvíľou zmenilo na raj. Ako by lietala na krídlach šťastia. „Môj Rómeo prišiel si si po mňa,“ odvetila so slzami v očiach Lívia. Po horúcom bozku sa Lívii roztriasli kolená v spánkoch jej začala bubnovať krv a do jej srdca a mysle vstúpila láska. Jej srdce vždy zatvorené na sto zámkov bolo teraz iba jeho. „Lívia musím ti niečo o sebe prezradiť.“ „A čo?“ opýtala sa Lívia. „Ide o to, že nemôžem vo svete smrtníkov zostať dlho, príde deň keď odídem a ty sa budeš pýtať či ťa ešte milujem. No ja už viac môcť milovať nebudem.“ „Ako jednému jedinému

mužovi v mojom živote sa ti podarilo ukradnúť mi moje srdce a po takejto vydarenej lúpeži ma chceš nechať len tak odísť?“ „Je tu ešte niečo čo omne musíš vedieť,“ prerušil ju princ noci. „Od nášho prvého stretnutia skrývam pred tebou svoju tvár. Bytosť, ktorá vytvára tvoje sny mi prezradila čo ťa čaká a ja som ti chcel pomôcť to preto mám túto tvár.“ Lívia sa v tme oboma rukami začala dotýkať tváre princa noci. „To nie je možné,“ odvetila.

List Markovi: Chcem stretnutie a dohodu k mieru.
Zajtra v noci o desiatej na karnevale
pri kampanile.

Lívia

Vybuchujúce ohňostroje rozsviecovali vlny tmavej tyrkysovo sfarbenej vody. Vo vzduchu lietali farebné papieriky. Hluk tancujúcich ľudí prevyšoval hudbu najlepších hudobníkov v Benátkach.

Markovi kumpáni rozosiati po celom námestí boli pripravení Líviu zadržať mávnutím jeho ruky. „Asi si si neprišla len zatancovať,“ kričal Marko keďže ho v hluku námestia nebolo dobre počuť. „Máš pravdu,“ odvetila Lívia. „Prišla som požiadať muža, ktorý mi takmer celý život klamal, aby dal s bohom svojej práci zločinca. To je prvá, ale aj posledná šanca, ktorá ťa môže ochrániť pred žalárom.“ „Ha ha ha ha takéto odvážne slová som ešte naozaj od nikoho nepočul. No mala by si vedieť, že nič nie je také, ako sa na prvý pohľad zdá.“ Lívia zväžnela a do pravej ruky chytila rukoväť svojho kordu. „Povec mi tu a teraz do očí Marko prečo pracuješ pre ľudí, ktorí dali zavraždiť mojích rodičov!“ Marko zaskočený otázkou ako by onemel. „Ale vlastne načo odpovedať. Nemusiš ja totiž viem že je to kvôli peniazom a strachu.“ Marko sa neudržal odstrčil Líviu do davu a tasil meč. „Tá osoba čo ti pomohla zo žalára je nejaký muž však?“ pýtal sa. Po otázke zasvišťal vzduchom Markov meč, ktorý by Lívii rozťal krk keby si sním jej meč v poslednej chvíli neskrižil cestu. Marko si myslel, že je v akomsi nepodarenom sne keď videl ako Lívia zaobchádza s mečom. Jeho kumpáni sa zo všetkých strán hrnuli k Lívii. Ľudia s krykom ustupovali v snahe urobiť miesto šermujúcim. „Posiela ma on Marko, aby si si mohol vybrať ak necháš svoju prácu nepôjdeš do basy!“ Lívia sa zohla a výpadom zasiahla Marka rovno do stehna. „Ale ty si si už zrejme vybral,“ odvetila. Marko spadol ako hnilé jablko. Potom vybrala zo svojho vrecka čiernu ružu dala ju Markovi do náprsného vrecka potľapkala ho po hrudi a dodala: „Mal si pravdu nič nie je také, ako sa na prvý pohľad zdá.“ Vo chvíli keď k Markovi prišli jeho kumpáni vklzla skrčená po pod vydesených ľudí a stratila sa v dave. „Kde zmyzla?“ pýtali sa Markovi ľudia. „Dávajte si pozor, to ona je polnočná nevesta,“ odvetil Marko.

Ani po varovaní Marko neurobil to, čo od neho Lívia a princ noci chceli. Benátske podsvetie vypísalo na nevestu veľkú odmenu. A keďže chcel Marko zabiť dve muchy jednou ranou, chytiť Líviu i získať peniaze prepadával sa čím ďalej tým viac do väčšieho a väčšieho bahna. Neuvedomil si však, že to bola posledná chyba, ktorú urobil.

Benátky Dóžov palác 10. marec 1741

Princ noci v mnišskom rúchu zaklopal na dvere sudcovej pracovne otvoril ich a vošiel dnu. „Prajete si?“ opýtal sa sudca. Princ si z hlavy zložil kapucnu a vybral z rukáva nôž. „Áno prišiel som vás zabiť!“ „Pane bože, ale prečo?“ odvetil sudca. „Zatvorili ste do väzenia nesprávneho človeka. Nemali ste uväzniť Jasnovidca ale tú suku v maske.“

„Mal som zatvorit' nevinnú miesto vinného?“ „Áno!“ Princ noci sa približoval k sudcovi, mieril naňho nožom a tlačil ho k otvorenému oknu. Vo chvíli keď sa snažil na sudcu zaútočiť vošla do pracovne polnočná nevesta s kušou. „To už stačí, polož ten nôž!“ povedala Lívia v maske. Princ noci sa zvrhol za sudcu a pritlačil mu nôž ku krku. „Nie! Ty polož tú kušu!“ odvetil. „A čo ak nie?“ „Tak ho zabijem!“ Pomaly ťahal sudcu k otvorenému oknu. Nevesta odhodila kušu. Hneď ako to urobila sotil sudcu na zem a vyskočil von oknom. Sudca padol na kolená a rozplakal sa. „Ďakujem, bol by ma určite zabil.“ „Myslím, že viem kto to je a aj to, kde ho nájdete,“ odvetila nevesta.

Úryvok z poviedky (Anjel ktorý nevedel milovať-žáner scifi)

Zobudil som sa pred štyrmi hodinami v miestnosti, ktorá vizerá ako veľmi starý tip cely. Podľa toho čo vidím vonku som v akej si väznici. Zapadlo slnko a na oblohe sa objavili dve luny. Áno z planéty vidieť dva mesiace. Väznica v ktorej sa nachádzam nie je tvorená zo silových polí tak ako sú stavby na našej planéte zem. Je tvorená dlhou namáhavou prácou, niečím podobným ako bol u nás kedysi betón. Pred večerom som dostal na jedenie mäso a niečo čo sa podobalo na zeleninu. Tvori ktoré túto planétu obývajú sa neživia pránou tak ako my ľudia, ale požívajú živočíchy a rastliny. Na našej planéte je ich ešte už dávno zakázané. Áno kanibalstvo je hriech, ale keďže moje schopnosti na tejto planéte nefungujú a ja som mal veľký hlad zahrizol som sa. V priechinkoch mojej hlavy mám uložený denník, ktorý kvôli mojím nefunkčným schopnostiam bohužiaľ neviem čítať. Neviem si vôbec spomenúť na to ako som na túto planétu prišiel. Podľa rán ktoré mám na tele je možné, že som so svojou loďou havaroval. Chcem si spomenúť na niečo veľmi dôležité. Nejde to. Neviem sa rozpoznať. Nedokážem si spomenúť na to, čo sa má stať na budúci rok, rok 3797.

Úryvok z poviedky (Tancujúci banditi-žáner western)

Washington Biely dom

„Generál už máme informácie o bratoch Owensovcoch.“ „Á á á naši tmaví ostrí chlapani s nízko zavesenými koltmi. Poďte ďalej maršál a prečítajte mi ich.“ „Takže. Rod ich otca bankára Thomasa Owensa pochádza zo stredozápadnej afriky z černošského kmeňa Danov. Jeho matku z Afriky uniesli a predali ju do otroctva v Karibiku. Mfám sa nikdy nezmieril s tým, že z neho bude po celý život otrok. Podarilo sa mu utiecť a začať nový život na Divokom západe.

V istej indiánskej oblasti neďaleko Dalasu si v kmeni apačov našiel nových priateľov i ženu

a mal s ňou štyri deti. Ako viete traja z nich sú dnes najhládanejší muži Ameriky, ktorým dali policajné orgány prezývku Tancujúci banditi. Zatiaľ sa však nevie prečo banda týchto troch mužov dostala od polície práve túto prezývku. No a teraz sa zameráme hlavne na nich troch. Lámača ženských srdc Toma, geniálneho Williama a neuveriteľne rýchleho a prešibaného pištoľníka Jouva. V skorom veku sa museli pozerat' na to, ako ich matku roztrhal medveď.

V mladosti dostávali od života jednu ranu za druhou. Podľa všetkého ich práve tie veľmi dobre vyzbrojili do bitiek z ich najväčšími nepriateľmi. Nechýba im ohromne veľká odvaha, absolutne vôbec nepoznajú strach. Sú veľmi inteligentní, najviac z nich Will aj keď sa narodil ako mentálne postihnutý. Ako dvojročný sa naučil čítať a

bezchybne písať. Ako trojročný vyrábala z bizónej kože košeľa a mokasíny no nie len to z bizónich rohov dokonca aj najlepšie luky. Jeden jeho luk pomohol jeho bratovi Thomasovi k veľkej sláve. Tomovi sedemroční indiánsky kamaráti na poníkoch lovili v tom čase teľatá bizónov. No on ako päťročný vyliezol na veľkého mustanga a trúfal si uloviť niekoľko dospelých samcov bizóna. Raz ich za jednu noc ulovil takmer dvadsať. Z toho každý jeden vážil viac než tonu. Ich najmladší brat Jou sa vo veku troch rokov stratil a preslávil sa ako najmenší zlodej divokého západu. Ako trojročný okradol najväčšieho zlodeja a gangstra v San Franciscu, ktorý Jouva a iné malé opustené deti nútil žobrať. Za ukradnuté peniaze postavili s Tucsonským šerifom útulok pre malé a mladé opustené deti.“ „Dobre skrátme to,“ odvetil generál. „Skrátme to na to abstraktné.“ „Čo presne chcete vedieť?“

„Všetko. Ich aktuálne obranné prostriedky, kontakty, tajné lásky, všetko podstatné.“ „Thomas Owens cvičí od štyroch rokov box. Výborne ovláda kung-fu a má veľmi dobré reflexy. Aktuálne pri sebe nosí veľmi ťažký Colt. Presnejšie je to Colt Dragon model 1849. Dĺžka tristoštyridsaťtri milimetrov. Hmotnosť jeden kilogram deväťstotridsať gramov. Ráž jedenásť milimetrov. Zmestí sa do neho šesť nábojov.“ „Pán maršál. Stačí mi povedať len značku zbrane. Ja poznám parametre každej americkej zbrane naspamäť, osobne sa poznám so Samuelom Coltom, Oliverom Winchesterom či Danielom Wessonom. Viem čo konzumujú na raňajky, na obed, na večeru. Viem čo dostal každý jeden z nich v roku 1870 ako darček na narodeniny. Parametre vynecháme dobre?“

Úryvok z poviedky (Mraky nad Ospalou Dierou-žáner horor)

„Na tomto prípade pracovali traja detektívi. Skúsení detektívi. No keď zistili pravdu, že je jazdec skutočný vzdali sa prípadu skôr, než v Ospalej Diere zapadlo slnko. Dvadsaťdva mŕtvych ľudí za jeden mesiac. Ak si myslíme, že niekto tento prípad vyrieši.“ „Ja som o niekom počul, o niekom, kto by ho mohol vyriešiť. Tento muž by náš prípad vyriešil do západu slnka a ani by za to nechcel dostať zaplatené.“ „Nemožné kto to je?“ „Hovorím o mužovi, ktorý sa nebojí mŕtvich. Práve naopak mŕtvi sa boja jeho. Jeho meno je.“

16. február 1797 niekde v Číne

„Van Helsing. Volá sa Gabriel Van Helsing. To on prezradil vašim poddaným kto ste. Dobíjajú sa do paláca, chcú vás zabiť.“ „Nájdem si ho a zabijem ho!“ „Dobre ale teraz sa musíte niekam ukryť.“ Na streche vysokánskej veži paláca sedel muž beloch. Tvár mu zakrival tieň veľkej kapucni. Sedel a akýmsi zvláštnym moderným predmetom načúval čo sa deje pod ňou. „Odlietam,“ odvetil Ci Liang. Muž v kapucni sa postavil a pripravoval sa na zoskok. Ci Liang sa pomaly nadýchol. Rozbehol sa k oknu. A vyskočil z veže. Telo človeka sa zmenilo na telo draka. Muž so zahalenou hlavou dopadol rýchlim skokom na draka a pichol mu katanou do chrbtice. Čierny drak od bolesti zareval, metal sa vo vzduchu a snažil sa dostať hlavou na chrbát. „Kto si!“ pýtal sa Ci Liang. „Hádaj!“ odvetil muž v kapucni. „Prekliaty Van Helsing!!!“ Drak letel vyššie a vyššie, naberal rýchlosť. „Sme veľmi vysoko, nemôžeš ma zabiť! Sám by si potom mohol zomrieť!“ „S tým rátam,“ odvetil Van Helsing a asi v päťtisíc metrovej výške nad zemou presekol drakovi krk. Čierny drak sa zastavil vo vzduchu a začal veľmi rýchlo padať. Helsing sa zachytil hlavy. Tá sa v jeho rukách premenila na ľudskú. V tej chvíli rozpažil ruky aby spomalil klesanie. Nebude riskovať, stlačí páčku na svojom padáku skôr. Páčku zatiahol no na počudovanie sa nič nestalo. Padák sa

nevytiahol. Skúsil to znova. Potom ešte raz. Nič! Do konca pádu mu zostávalo asi štyridsať sekúnd. Na to že by z neho chvíľou mohlo zostať len niečo v podobe zemiakovej placky bol pokojný. Veľmi pokojný. Pod rýchlo padajúcim mužom nebola žiadna voda, žiadne more, jazero či rieka. Úplne kludne vybral zo svojho vrecka malý d'alekohľad. Bonus! V malej dedinke pod ním videl niekoľko studní. Do pádu zostávalo asi pätnásť sekúnd. Rozhodol sa, že spaží ruky a skúsi zaletieť smerom k najširšej. Vo svojej pravej ruke stále držal hlavu Ci Lianga. Možno bude mať šťastie a studňa bude hlboká a plná. Približoval sa k studni. Do pádu zostávalo päť sekúnd. Prekoprcol sa v kľbku nohami smerom dole a trefa! Trafil sa rovno do sedemnást metrov hlbokkej studne. Jeho nohy sa zaborili do pol metra hlbokého piesku šesť metrov pod hladinou vody. Hlavu Čierneho draka držal stále vo svojej ruke. Teraz však bude musieť vymyslieť ako sa dostane zo studne.

5. marec 1797 niekde v Karibiku

Bol takmer obed. Na lodi Anna Maria bolo počuť krik a plač práve nalodených zajatcov. Okolo Anny Marie plávala tlupa žralokov, vyčkávajúcich na obed. Zajatcom už neostávalo veľa času asi tak dvadsať minút do konca života. Ľudožrútski zombíci námorníci kapitána Teacha si varili čaj z vyrezaných uší, nosov a očí zajatých mužov. Každému jednému z nich chýbali. Teda, skoro každému. Okrem jedného s ktorým Čierna Brada uzavrel dohodu. A ktorý vlastne ani nepatril k posádke prepadnutej obchodnej lode, ale bol tam z iného dôvodu. Ranených slepcov potom pomali hádzali medzi húf dvojmetrových vodných predátorov. Telá farbili vodu na červeno. Bolo asi o dve minúty dvanásť keď Edward Teach vkročil na hornú palubu. „Ešte stále sa neukázal pane, nie je tu nikto ani žiadna loď“ oznámil jeden z námorníkov Teachovi. Čierna Brada predstúpil pred Frenkýho, aktuálne jediného žijúceho muža z nedávno prepadnutej obchodnej lode priviazaného o hlavný s'ťažň. Teach vybral pištoľ za opaskom namieril ju na Frenkýho a prehovoril: „Mal si byť návnada aby som toho zmrda mohol zabiť! To je všetko na čom sme sa dohodli.“ „Neviem kde je! Vie o tom že tu má byť. Uvidíte že tu do dvanástej bude aj s vašim výkupným.“ „Hovoril si že Helsing príde do dvanástej! Ak sa do piatich sekúnd neobjaví svoju čiastku nedostaneš. No guľku medzi oči áno.“ Teach začal odpočítavať: „Päť, štyri, tri. „Z lodného koša sa v tej chvíli ozval výkrik: „Kapitán, letí sem nejaký muž na rogale. Vizerá to že k nám letí zo severného útesu.“ Keď bolo rogalo už tesne nad hlavným s'ťažňom lode Helsing sa ho zrazu pustil tak, že rogalo letelo d'alej. A ako padal smerom na žrd' s'ťažňa, ktorá držala hornú plachtu zachytil sa rukami žrde, pustil sa znova dolu na d'alsie rahno potom na d'alsie a d'alsie až kým nezoskočil pred Čiernofúza. „Kof'ká česť spoznať vás pán Helsing, veľa som o vás počul hlavne pekné veci napríklad že ste zabili môjho nepriateľa grófa Draculu.“ „Potešenie je na mojej strane,“ odvetil Van Helsing. „Ale neveril by som všetkému čo sa v Európe povráva.“ „Pane skontroloval som ho, nemá pri sebe žiadne výkupné, žiadny súdok pušného prachu ani pištoľ len tie dva meče na chrbte,“ zašepkal Teachovi do ucha jeden z námorníkov. „Ďakujem. Kde je moje zlato?“ zvedavo sa Teach zahľadel na Helsinga. „Zlato nemám, ale vymením vám za vašu hlavu Frenkýho, čo na to povieť?“ „Len jednu vetu! Zabijeme vás oboch!“ „Neviem či vás to zaujíma, ale mali by ste vedieť že Frenký sa nevolá Frenký, ale Frankenštajn. A aj to že Frankenštajn nebol návnada na mňa, ale na vás.“ Skôr než namierili na Vana Helsinga pirátski zabijaci svoje pušky a pištole, vytiahol z púzdiar na chrbte dva meče a neuveriteľnou rýchlosťou odsekol Teachovi hlavu a napichol ju na meč vo svojej ľavej ruke. Robot Frankenštajn roztrhol svojimi oceľovými rukami lano, o ktoré bol priviazaný, otvoril mreže pod hlavným s'ťažňom a hodil sa do podpalubia. Helsing odrazil svojimi mečmi dva útoky a ako utekal na predok lode chytil do seba

osem guľiek päť do nepriestrelnej vesty a tri do nôh. Veľmi rýchlo sa rozbehol hore po prednom s'ťažni lode. Nikto z námorníkov nechápal prečo Helsing uteká smerom do vody, rovno medzi žraloky, ani to prečo sa Frankenštajn snažil dostať do podpalubia. Lenže oni to vlastne už ani nestihli pochopiť. Bomba Frankenštajn sa rozletel na sto metrov. A vo chvíľi keď bol Helsing už úplne na prednej časti lode a skočil zo špicu predného s'ťažňa do vzduchu loď vybuchla. V tej chvíľi keď bol Helsing vo vzduchu tlak výbuchu ešte Helsinga odhodil do päť metrovej diaľky. Helsing dopadol medzi masu žralokov. A aj keď bol celý natretý masťou ktorá žralokov mala odpudzovať, jeho krv urobila svoje a jeden z nich sa mu zahrizol do chodidla.

Dracula vysedával v sále svojho hradu, pozoroval blkotajúci oheň vo veľkom krbe a čakal kedy mu jeden z jeho sluhov príde oznámiť príchod dlho očakávaného host'a. „Pane je tu,“ ozval sa hlas bledého, veľmi vysokého a silného muža za grófovým chrptom. „Nechajte nás,“ odvetil Dracula. Do sály vošiel Van Helsing. „Keby tak vedeli že ich nakopala žena,“ zašomral si po pod nos gróf. „Máš niečo proti ženám?“ opýtal sa Gabriel. „Od kedy ťa poznám radšej nič,“ odvetil Dracula. Van Helsing si z hlavy pomaly odlepil masku. Pod Gabrielovou tvárou drsného chlapa sa zrazu objavila tvár veľmi pôvabnej na prvý pohľad nežne pôsobiacej ženy. Hovorí sa že tvár človeka je okúzľujúca podľa toho koľko utrpenia a nebezpečných príhod ten človek zažil. Sarah mala naozaj pôsobivú a neobyčajne prít'azlivú tvár. No jej hlboké jantárové oči prezrádzali niečo omnoho desivejšie. Boli v nich ukryté temné spomienky ktoré hovorili, že má na svojich rukách naozaj hodne, hodne veľa krvi. Dracula sa za seba ani neobzrel, stále sa díval do vysokých plameňov v krbe. „Priniesla si mi to čo som chcel?“ Sarah položila na drevený stôl malé zakrvavené vrece. „Nech sa páci hlavy tvojich nepriateľov.“ „Ale jedna hlava chýba,“ odvetil Dracula bez toho aby si obzrel vrece. „Áno tú dostaneš keď dodržíš to čo si sľúbil a prestaneš v Transilvánii operovať.“ Gróf obrátil pohľad k Sarah. „Nikto ťa cestou sem nesledoval?“ „Viem dávať pozor milosť. Nepreznadil si že je Van Helsing žena. Ja zase nepreznadím, že si ešte na žive.“

12. november 1801 Írsko súčasnosť

Sarah sa prebudila vo veľkej izbe, v ktorej kedysi jeden duševne chorý lord znásilňoval a zabíjal nevinné ženy a deti. Nakoniec tu aj on ukončil svoj život. Doteraz tu jeho duša balamutí mozgy všetkých návštevníkov tohto kaštieľa. Každý, kto v tomto dome zostal dlhšie než tri dni, skončil na tom buď psychicky veľmi zle, alebo spáchal samovraždu. Sarah tu žije už viac než dva mesiace. Ako žena, ktorá sa vydáva za mužov si pod tromi mužskými menami kúpila už viac než dvadsať takýchto domov. Už je to devädesiat rokov čo pracuje na prípadoch s mŕtvymi. Kvôli liekom, ktoré užíva je stále rovnako mladá a krásna. Keď nerieši prípady trávi svoj voľný čas vo svojich strašidelných opustených budovách, kde vytvára vynálezy tej najmodernejšej technológie. No nie je perfektná len vo vede, ale aj v medicíne, vyzná sa v chémii či fyzike a je tiež dobrá v poznaní ľudského tela, pitvala viac než štyristo mŕtvol. Sarah sa posadila na postel, chvíľu dumala nad svojou minulosťou. Postavila sa a podišla k zrkadlu. Pri pohľade na svoje okúzľujúce hnedé oči, sa za ňou v zrkadle objavila postava pána tohto domu mŕtveho lorda. Iný človek by asi pustil do gati, lenže táto žena si len ľahko zívla a mávla rukou. Obraz mŕtveho sa zo zrkadla po chvíľi stratil.